

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. Janem Bučkem, advokátem, sídlem Vítězslava Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2022 č. j. MSK 31199/2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. října 2023 č. j. 22 A 67/2022-52

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. ledna 2020 č. j. MUFO 41281/2021. Stavební úřad v opakovaném stavebním řízení povolil stavbu „vodovodní přípojka, odběrné elektrické zařízení a dešťová kanalizace“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Opakované stavební řízení bylo vedeno v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 5. listopadu 2020 č. j. 22 A 6/2020-30, kterým krajský soud zrušil územní souhlas ze dne 30. září 2019 č. j. MUFO 28602/2019, vydaný stavebním úřadem pro stejný záměr na stejných pozemcích.

[2] Krajský soud zrušil původní územní souhlas proto, že stavebníci s ohledem na možnost dotčení práv žalobkyně ohlášeným stavebním záměrem měli povinnost předložit její souhlas. Protože jej nepředložili, správní orgán nemohl vydat územní souhlas, nýbrž měl podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), vést územní řízení, v rámci kterého by bylo možné věcně vypořádat námitky žalobkyně jako účastnice řízení.

[3] Rozsudkem uvedeným v návěti krajský soud v pořadí druhou žalobu žalobkyně zamítl. Úvodem konstatoval, že podání žalobkyně ze dne 9. října 2023 učiněné v řízení před soudem obsahuje skutečnosti, které by bylo možné považovat za žalobní námitky, avšak byly uplatněny po lhůtě. Dále krajský soud přisvědčil žalovanému, že účelem opakovaného stavebního řízení je náprava nezákonného stavu vyvolaného zrušením povolení či opatření, na jehož základě je provedena či prováděna stavba. Pokud stavební úřad v řízení dospěl k závěru, že v části týkající se vybudování dešťové kanalizace je nutné upravit tuto doposud nerealizovanou část stavby tak, aby byla v souladu s požadavky na výstavbu, mj. též s ohledem na námitky žalobkyně vznesené v průběhu řízení, byl jeho postup zcela v souladu se zákonem a jeho účelem. Důvodné podle krajského soudu nebyly ani námitky související se stavbou společné kanalizace, neboť ta nebyla předmětem stavebního povolení v projednávané věci. Krajský soud uzavřel, že stavební úřad nemusel vydat usnesení o provedení společného územního a stavebního řízení, protože zrušením původního územního souhlasu se věc procesně vrátila do stavu před správním řízením. Jestliže za takového stavu stavební úřad kontrolní obhlídkou zjistil, že stavba byla provedena v souladu s projektovou dokumentací a zbývalo dokončit dešťovou kanalizaci, bylo opakované stavební řízení namístě.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že její podání ze dne 9. září 2023 nebylo rozšířením žaloby po lhůtě, ale toliko doplněním již uplatněných žalobních tvrzení a reakcí na vyjádření žalovaného. Dále má stěžovatelka za to, že krajský soud s žalovaným nerespektovali závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu č. j. 22 A 6/2020-30. Stěžovatelka poukázala též na to, že k původnímu územnímu souhlasu stavebníci nedoložili její souhlas a nepodali žádost o změnu řešení dešťové kanalizace a vsaku.

[5] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že argumentace stěžovatelky ohledně opožděného uplatnění žalobních námitek je nepřipadná. Stavební úřad podle žalovaného musel po zásahu krajského soudu stavbu projednat v opakovaném stavebním řízení. Stěžovatelka se tak mýlí, pokud je toho názoru, že daný postup nebyl v souladu se závazným názorem vysloveným krajským soudem. V průběhu opakovaného řízení stavebník předložil nový hydrogeologický posudek k otázce zasakování dešťových srážek komplexně v celé lokalitě, který upřesnil parametry pro řešení dešťové kanalizace (úroveň hladiny spodní vody). Na to musela reagovat dokumentace řešené stavby. Stavební úřad pak v souladu s názorem krajského soudu vzal mezi účastníky řízení též stěžovatelku a všechny poučil o možnosti uplatnit námitky. Stěžovatelka je uplatnila, avšak nikoliv do věcného řešení. Podle žalovaného stavební zákon zároveň nevylučuje, aby při projednání záměru v opakovaném řízení byly doplněny podklady rozhodnutí.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] K první námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud konstatuje, že souhlasí s krajským soudem, že skutečnosti uvedené stěžovatelkou v podání vůči krajskému soudu ze dne 9. září 2023 (omluva z jednání a replika k vyjádření žalovaného), které by bylo možné považovat za samostatné nové žalobní body, jsou uplatněné opožděně. Takové námitky proti rozhodnutí žalovaného totiž stěžovatelka uplatnila po lhůtě dvou měsíců k podání žaloby podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno 8. srpna 2022. Pro stěžovatelku není tento důsledek v podobě nemožnosti rozšířit žalobu o další žalobní body po lhůtě k jejímu podání ničím novým (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. dubna 2023 č. j. 1 As 3/2023-28).

[8] Nejvyšší správní soud dodává, že z kasační stížnosti není zřejmé, co z její věcné argumentace krajský soud opomenul vypořádat. Ostatně ta část podání ze dne 9. září 2023, na kterou stěžovatelka odkazuje, neobsahuje nic, na co by přezkoumávaný rozsudek krajského soudu neposkytl odpověď. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti sama konstatovala, že dodatečným podáním toliko reagovala na vyjádření žalovaného, případně přidávala argumentaci k již uplatněným žalobním bodům. Krajský soud se tedy vypořádal se vším, co bylo pro posouzení věci podstatné, a žádný projednatelný žalobní bod neopomenul.

[9] U námitek k nerespektování názoru krajského soudu z prvního rozsudku č. j. 22 A 6/2020-30 není zřejmé, co touto argumentací stěžovatelka sleduje. Nejvyšší správní soud neshledal nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že žalovaný právní názor krajského soudu nerespektoval. Krajský soud původní územní souhlas zrušil proto, že stavebníci nepředložili souhlas stěžovatelky se záměrem, ač ho s ohledem na možnost dotčení práv stěžovatelky předložit měli. S ohledem na práva stěžovatelky tak podle krajského soudu mělo být vedeno řízení, v rámci kterého by byly vypořádány její věcné námitky. Přesně to se v projednávané věci stalo.

[10] Stavební úřad o věci vedl opakované stavební řízení ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona, což je postup předpokládaný § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona i v případě zrušení územního souhlasu, pokud zakládá stavebníkovi právo realizace stavby (obdobně viz PRŮCHA P., GREGOROVÁ, J. a kol. *Stavební zákon. Praktický komentář*. Praha: Leges, 2020, cit. dle ASPI, § 129). Ze správního spisu k tomu plyne, že oba správní orgány umožnily stěžovateli, aby plně využila svá procesní práva jako účastnice řízení. Z těchto důvodů neshledává Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem v postupu správních orgánů pochybení. Z toho, že stěžovatelka nebyla ze svého pohledu úspěšná, nelze dovodit opak.

[11] Skutečnost, že proběhlo opakované stavební řízení, pak znamená, že stavebníci nemuseli předkládat souhlas stěžovatelky. Pro toto řízení totiž § 129 odst. 5 stavebního zákona stanoví, že se postupuje podle § 109 až § 115 stavebního zákona, tj. podle pravidel pro stavební řízení a vydání stavebního povolení. Ochrana vlastníka sousedního pozemku,

jehož právo může být záměrem přímo dotčeno, je tak zajištěna jeho postavením jako účastníka řízení, který může podat námitky a uplatnit další procesní prostředky.

[12] Vzhledem k argumentaci stěžovatelky v průběhu řízení před správními orgány, krajským soudem i v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za potřebné uvést, že stavební zákon nevylučuje, aby byly v opakovaném stavebním řízení doplněny nové podklady. Stavební úřad má dokonce ve smyslu § 111 odst. 3 stavebního zákona povinnost vyzvat stavebníka k doplnění, pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti. Pokud tedy v projednávané věci po zrušení územního souhlasu došlo k doplnění komplexního hydrogeologického posudku s upraveným řešením dešťové kanalizace a navazujícího souhlasného stanoviska vodoprávního úřadu, postupoval stavební úřad v souladu se zákonem a jeho účelem, pokud tyto změny zohlednil. Jak k tomu poznamenal už krajský soud, stavební úřad musí ve smyslu § 111 stavebního zákona dbát též na to, aby dosud nerealizovaná stavba byla v souladu s požadavky na výstavbu.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neuspěla, proto nemá nárok na náhradu nákladů. Žalovaný měl ve věci sice plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, tudíž se mu náhrada nákladů nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu